

for at erhverve til kammeraterne rundt omkring i den socialdemokratiske familie, skal blive taget fra dem. Man er bange for at give de enkelte investorer, de enkelte kontohavere og de enkelte pensionsopsparere mulighed for at træffe nogle frie valg. Man er simpelt hen bange for, at de frie valg også kunne være ensbetydende med fravalg, selv om netop retten til at kunne foretage fravalg er noget af det allermost fremmende for vi menneskers udvikling.

Vi kan se i øjeblikket, at de midler, der ophobes i fondene, bliver større og større år efter år, og når det gælder pensionskasserne, hilser Fremskridtspartiet det velkommen. Vi glæder os over, at folk har mulighed for at sætte stadig stigende beløb til side til selvpensionering. Vi er knap så tilfredse med ATP-fonden og LD. Vi har flere gange foreslået, at de to ordninger bliver nedlagt, og at midlerne derefter bliver brugt til fornuftige formål. Vi har i den forbindelse støttet forslagene fra især Venstre og Det Konservative Folkeparti om, at f.eks. LD-fonden kunne stilles til folks rådighed, så man selv bestemmer, om man vil lade pengene stå i LD eller flytte dem til anden pensionsordning.

Hvis Fremskridtspartiet skulle bestemme, kunne vi godt tænke os, at ordningerne blev ophævet. Men vi er godt klar over, at vi nok er næsten de eneste i Folketinget, der har det synspunkt, og derfor er spørgsmålet, som SF også har rejst i dag: Hvilke skridt kan vi tage for at få demokratiseret fondene?

Mange af de argumenter mod demokratisering, som er blevet brugt her i dag, går på, at det er alt for besværligt, og at Folketinget ikke skal lave alle de detaljerede regler og al den detaljerede lovgivning. Men det har Folketinget jo allerede gjort. Folketinget har gennem rammelovgivning og detaljstyring grebet ind og f.eks. bestemt, hvilken investeringspolitik der må benyttes. Der er regler om, hvor mange procent af pengene der må købes aktier for. Der er regler om, hvor meget der må købes obligationer for, og hvor meget der skal placeres i f.eks. statsobligationer. Allerede på det niveau har Folketinget i allerhøjeste grad blandet sig, og Folketinget har også blandet sig, al den stund at når det drejer sig om midlerne i ATP og LD, er det sket med deciderede lovindgreb, altså egentlig tvang. Når det gælder pensionskasserne, har man stimuleret folk til at sætte pengene til side, bl.a. gennem de særlige skatteordninger, som jeg jo ved, at Enhedslisten er særlig stærk modstander af.

Folketinget har unægtelig et medansvar for, at de mange penge er hobet op i de store fonde, og derfor bør Folketinget også leve op til sin forpligtelse og sørge for, at de mennesker, der har deres penge stående i fondene, får indflydelse på, hvordan de penge bliver placeret.

Vi kunne godt tænke os et så mangfoldigt udbud, at de mennesker, der som f.eks. hr. Bjørn Elmquist godt kunne tænke sig at investere penge i noget med en grøn profil, kunne sige: Jamen vi er ligeglade med, om forrentningen er så og så mange procent, hvis vi kan se, at vores penge bliver brugt til skovrejsning og andre spændende projekter, f.eks. investering i udvikling af nye og bedre vindmøller og den slags ting. Nogle synes måske, at pengene primært skal anbringes i kooperative selskaber, mens andre kunne tænkes at placere pengene i noget, som decideret har det stik modsatte formål, f.eks. at hjælpe ulandene. Der er et pengeinstitut herhjemme – ganske vist ikke særlig stort – som giver en meget lavere rente end mange andre, men til gengæld giver det store midler til forskellige godgørende formål, og det er fremragende. Andre ville måske ønske, at deres penge bliver placeret i guld og diamanter og andet, som de tror kan give et godt afkast til dem selv og en fornuftig udvikling.

Hovedbudskabet fra Fremskridtspartiet er, at det hverken skal være Folketinget eller en meget snæver bestyrelse, der bestemmer. Vi ønsker at give den enkelte kontohaver frihed. Vi ønsker med andre ord at få spredt ejendomsretten, og det er jo lidt paradoksalt, at netop Socialdemokratiet, som ellers i mange andre sammenhænge går ind for at få spredt ejendomsretten, blokerer fuldstændig på lige præcis dette punkt. Man er fuldstændig argumenteresistent, man vil overhovedet ikke indgå i en diskussion, og vi kan kun se én eneste grund til det, nemlig at man i Socialdemokratiet overhovedet ikke har tillid til, at de mennesker, der har deres penge stående i fondene, kan foretage rationelle og fornuftige valg. Vi ønsker at tilkendegive utvetydigt, at det tror vi folk vil gøre.

Der vil selvfølgelig også komme eksempler, hvor man foretager fejlinvesteringer, og hvor pengene bliver tabt, hvis man eksempelvis investerer i projekter, som går nedenunder og hjem. Men det er jo ikke sådan, at den verden, vi lever i i dag, er perfekt. Hr. Aage Frandsen var godt nok inde på at glæde sig over de mange penge, han har kunnet få i afkast af f.eks. de midler, der står i Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, men sagen